

ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

★ ΔΙΗΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ★
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1986 • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1985 • ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6 • ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

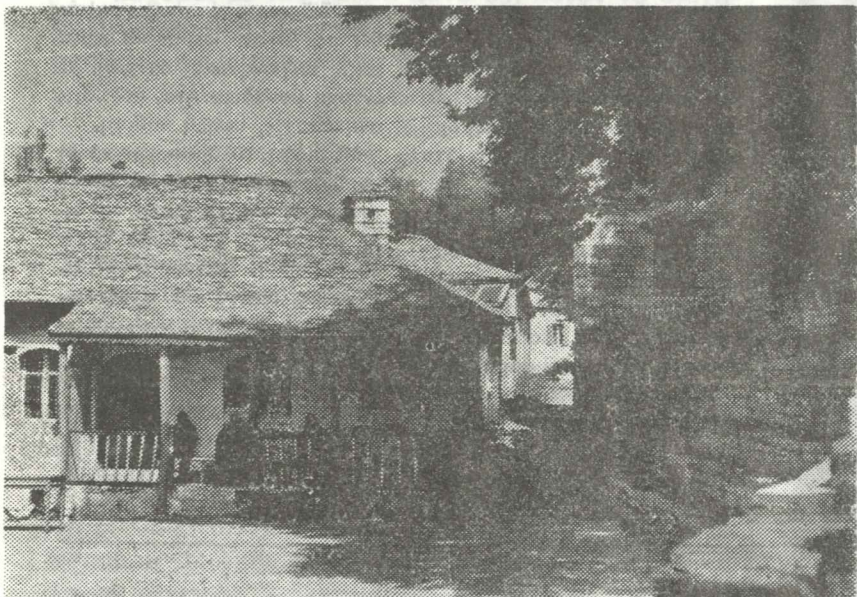
ΘΕΜΑ ΖΩΗΣ

Ο Δ Ρ Ο Μ Ο Σ

Η οδική σύνδεση Ιωαννίνων - Καλαρρυτών δεν έγινε ακόμη «φευ» πραγματικότητα ! ! Η πίκρα μας είναι απέραντη.

Με τις υποσχέσεις ετών, τα κούφια λόγια, τις μελέτες, τις καθυστερήσεις, τις αναβολές, τις διαβεβαιώσεις, τις δικαιολογίες, γενικά τα φούμαρα, ο δρόμος παραμένει σε νεκρό σημείο. Πράγμα που πικραίνει δικαιολογημένα και δυσχεραίνει χιλιάδες Καλαρρυτιώτες να ζήσουν δημιουργικά στη γη των πατέρων τους.

Πέρασαν δεκαετηρίδες, άπραγα χρόνια και δρόμο δεν βλέπουμε. Τι να κάνουμε τα λόγια και τις κούφies δικαιολογίες με τα ατέλειωτα «αν».

Η πλατεία του χωριού μας

Ο κόμπος έχει φτάσει στο χτένι. Δεν θα αναφερθούμε στο τι έγινε και τι έπρεπε να γίνει. Θέμα μας δεν είναι η απεραντολογία, έστω και η δικαιολογημένη αλλά το τι πρέπει να γίνει τώρα. Πριν κάνουμε τις βασικές μας προτάσεις, που είναι ο καημός και ο πόνος των ΟΡΕΣΙΒΙΩΝ της Πίνδου μας, θα αναφερθούμε στην ζωή και την ανάγκη αυτού του δρόμου.

Αυτή την ώρα ότι αγαθό βιοποριστικό αγοράζεται στους Καλαρρυτές κοστίζει διπλά λόγω κόστους των μεταφορικών. Η μεταφορά από τα Γιάννινα, γίνεται σε μεγάλο μέρος με αυτοκίνητα και σε ορεινή διαδρομή, κοντά στο χωριό, με μουλάρια. Και αυτά σε εποχή των διαπλανητικών ταξιδιών. Ο ορεινός πληθυσμός αναγκαστικά πληρώνει απ' αυτά που δεν έχει, και μετά μιλάμε για αποκέντρωση !

Πολλοί ρωτάνε: Πόσοι είστε και θέλετε δρόμο;

Απαντούμε: Σ' όλον τον κόσμο πάνω από 6.000, σωστά διαβάσατε έξι χιλιάδες άνθρωποι: εργάτες, υπάλληλοι, επαγγελματίες, επιστήμονες, καλλιτέχνες, γενικά άνθρωποι του μόχθου και της προκοπής, που τιμούν το όνομα των Καλαρρυτών και της Ελλάδος.

Πόσοι μένουν μόνιμα στους Καλαρρυτές;

30 — 40 οικογένειες, παρά τις όντως δυσμενέστερες οδικές συνθήκες πρόσβασης.

Μόνο στα Γιάννινα γόνιμα ευημερούν 350 — 400 οικογένειες Καλαρρυτιωτών που τα Σαββατοκύριακα, γιορτές, διακοπές θα ζωντάνευαν το χωριό και οι μόνιμοι κάτοικοι, που τους χειμερινούς μήνες δεινοπαθούν από εγκατάλειψη, απομόνωση και μοναξιά στα χιόνια και τα δρολάπια, θα ανακουφίζονταν και το χωριό θα ζωντάνευε.

Δεν υπάρχει απολύτως κανένας νουνεχής, που να ιαμφισβητεί την αναγκαιότητα της οδικής σύνδεσης των Καλαρρυτών με τα Γιάννινα για πλείστους λόγους:

1. Χρέους προς την Ιστορική κωμόπολη που πρώτη επαναστάτησε στον Ηπειρωτικό χώρο κατά του Τούρκου δυνάστη. Παρά-

δειγμα θυσίας και ολοκαυτώματος για τη λευτεριά οι Καλαρρυτιώτες το 1821.

2. Ευγνωμοσύνης προς την πολιτιστική κοιτίδα της χώρας, που ανέπτυξε την τέχνη στην αργυροχρυσόχοΐα και ξαπλώθηκε σ' όλη την Ελλάδα και πέρα απ' αυτή στον διεθνή χώρο. Και όχι μόνο σ' αυτόν τον τομέα, αλλά την εμπορία, την προβατοτροφία, τα γράμματα και γενικά το επίπεδο ποιότητας ζωής.

3. Ανάγκης του καιρού μας στην υπηρεσία ανεκτής διαβίωσης του φθίνοντος ορεινού πληθυσμού της Πίνδου μας. Με μουλάροδρομο αποκέντρωση δεν γίνεται.

4. Υποχρέωσης προς τους χιλιάδες Καλαρρυτιώτες, όπου γης, που από καημό και πόνο προς την γενέτειρα ανεβαίνουν, κατά καιρούς, με μουλάρια στους Καλαρρυτές.

5. Ανάγκης αποφυγής και δυσφήμισης της χώρας μας στο εξωτερικό, όπου πολλοί ξένοι, άνθρωποι της επιστήμης και των γραμμάτων, μεταφέρουν ΜΕΛΑΝΕΣ εμπειρίες οδικής ανυπαρξίας του χωριού μας.

6. Διαγραφής του δικαιολογημένου παραπόνου των Καλαρρυτιωτών: «Για μας τους ορεινούς δεν υπάρχει κράτος, ποιός κατηγορίας πολίτες είμαστε;»

Φτάνει. Σταματάμε. Προθεσή μας δεν είναι να εξαντλήσουμε τους λόγους για την αναγκαιότητα της οδικής σύνδεσης.

Ένα πρέπει να υπογραμμίσουμε με πόνο ψυχής. Η οδική σύνδεση Ιωαννίνων — Καλαρρυτών είναι θέμα ζωής (στην κυριολεξία) για τους Καλαρρυτιώτες. Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουν όλοι οι αρμόδιοι.

Τι πρέπει να γίνει στην πράξη; Απλά και με μια λέξη: Ο ΔΡΟΜΟΣ.

Τώρα αμέσως χωρίς χρονοτριβή και καθυστερήσεις, χωρίς δικαιολογίες και τα τοιαύτα, πρέπει να αρχίσουν αμέσως οι προγραμματισμένες και συγκεκριμένες μελέτες με εντατικές εργασίες στο βράχο.

Οι αρμόδιοι παρακαλούμε να παρακολουθούν από κοντά το έργο με ενδιαφέρον, ευθύνη και αγάπη για τον ξωμάχο άνθρωπο του τόπου μας που όντως δεινοπαθεί.

Ο χρόνος για τηνοδική σύνδεση Καλαρρυτών — Ιωαννίνων δεν έχει κανένα πλέον απολύτως περιθώριο χρονοτριβής.

Από το μεσοχώρι αγναντεύοντας την Πίνδο

Κρίνουμε σκόπιμο να παρακαλέσουμε, εμείς που διερμηνεύουμε τον καημό των απανταχού Καλαρρυτιωτών, να τελειώσει, επί τέλους, ο δρόμος. Δεν ζητούμε ασφάλτο με άνηθ, χωματόδρομο, για όνομα του Θεού! Ζητάμε!

Παρακαλούμε ακόμη τους αρμόδιους φορείς να χρηματοδοτήσουν και την συνέχιση του δρόμου από το χωριό προς το ποτάμι. Έτσι πιο γρήγορα θα ανταμώσουν για να γίνει πραγματικότητα ένα αναγκαίο έργο ζωής του ορεινού κόσμου μας και του πολιτισμού του τόπου μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ

Τ Ο Τ Α Μ Α

Γράφει ο Λυκειάρχης κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Καλοκαίρι 10 Αυγούστου 1986. Μια μέρα διαφορετική, διακριτικά ξεχωριστή για το χωριό μας. Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου Καλαρρυτινών ασφυκτικά γεμάτη θύμιζε αξεχαστές μέρες του καλού καιρού. Το ανέπνοο φως της Ορθοδοξίας μας καταυγάζει τις ψυχές μας. Αυτό φανερώνεται καθαρά σταίλαρά στα ήρεμα, στα γαληνεμένα πρόσωπα του εκκλησιασμάτος.

Ο σεβάσμιος παπα - Βασίλης μετά το «Αι ευχών των Αγίων Πατέρων» ενημέρωσε πατρικά το ευσεβές εκκλησίασμα, που με τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Άρτης κ.κ. Ιγνατίου, καλούνταν στην πομπή του τάματος όλων μας, της Βυζαντινής εικόνας του Αγίου Νικολάου από την συνοικία Πλάκα στον Ιερό Ναό.

Οι καμπάνες του Αγίου Νικολάου ηχούν χαρμόσυνα. Σκορπών ρήγη συγκινήσεων και ευφροσύνης. Όλο το χωριό βρίσκεται σ' ένα κλίμα μιας άλλης όμορφης εποχής, που μόνο η φαντασία μπορεί να συλλάβει.

Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτινών «Η ΠΙΝΔΟΣ» με την επανίδρυσή του το 1971 έφερε ως έμβλημά του τον Ιερό ναό του Αγίου Νικολάου Καλαρρυτινών, του προστάτη του χωριού και όλων μας. Διακαής πόθος μας ήταν να δωρηθεί στην εκκλησία του χωριού μας μια εικόνα βυζαντινή του πολιούχου μας. Συγχρόνως, μια άλλη, σαφώς ίδια, να αναρτηθεί στα γραφεία του Συνδέσμου μας στα Γιάννινα. Ο Θεός τα έφερε έτσι και το τάμα εφέτος έγινε πραγματικότητα. Ας είναι ευλογημένο το Όνομά Του.

Με φροντίδες και δαπάνη του Συνδέσμου η μία εικόνα του Αγίου Νικολάου βρίσκεται στους Καλαρρυτινούς στην συνοικία Πλάκα και με κατανυκτική πομπή θα πορευτεί στον Ιερό ναό του Αγίου μας.

Ο παπα - Βασίλης ντυμένος με τα ιερά όμφα, σκυρπά σε όλους μας το ελπιδοφόρο φως της Ορθοδοξίας μας. Διαβάζει,

ψάλλει, θυμιατίζει, ιερουργεί και οι ιεροψάλτες δίπλα του στο έργο τους. Ζωντανεύουν τις θεόπνευστες συλλήψεις των Αγίων πατέρων της θρησκείας μας.

με την εικόνα, ο παπα - Βασίλης, οι ιεροψάλτες και οι ιεροσκηυτική εξάρση όλο το χωριό. Ζωντανεύει η παράδοση, που δεν είναι νεκρή παρακαταθήκη, αλλά κομμάτι ζωντανό απ' το

Οι καρδερίνες (τα στραγαλινα), τα κοτσούφια στις ρεματιές, τα σηδόνια λαλούν ολόγυρα και συμπορεύονται με το κελάρισμά τους. Είναι όλα ευφρόσυνα!

Η αργή πομπή, χάσμα ματιών αγιάζει και ευλογεί με το πέρασμά της τους αρχοντικούς συνοικισμούς του ιστορικού χωριού μας. Στη διαδρομή η πομπή ζωηρεύει καθώς την πλαισιώνουν κι άλλοι χωριανοί καταβαίνοντας με ευλάβεια τους λιθόστρωτους δρόμους.

Η ημέρα είναι μοναδική, κομμάτι ανοίξης, μέσα στο κατακαλόκαιρο. Μια απέραντη χαρά, πρωτόγνωρη στη μορφή της, πλημμυρίζει τα κατάβρα της ψυχής μας. Είναι όλα «θυμίαμα εύωσμο» στον Ύψιστο.

Η πομπή αργά και κατανυκτικά προχωρεί. Οι καμπάνες δεν παύουν να ηχούν χαρμόσυνα για το γεγονός της πίστης. Οι στιγμές παίρνουν μοναδικές διαστάσεις ψυχικής ανάτασης στο Υπερέναν.

Κοντεύουμε στην πλατεία του χωριού. Ο γέρο - πλάτανος μένει άναυδος στη θρησκευτική εξάρση των πιστών ανθρώπων του τόπου μας. Βασανίζει το νου του να θυμώσει παράλληλες εκδηλώσεις, που έδιναν υψηλό περιεχόμενο ζωής και νοημάτιζαν παλιές εποχές. Ο μικρός πλάτανος τάχει κυριολεκτικά

χαμένα.

Ο χώρος της πλατείας γεμίζει ασφυκτικά. Γίνεται στάση. Ο παπα - Βασίλης δέεται υπέρ υγείας σωτηρίας. . . όλων μας. Μοναδικό το μεγαλείο της Ορθοδοξίας μας!

Οι καμπάνες ηχούν χαρμόσυνα και διαλαλούν στις κοντοραχούλες και τα διάσελα το μήνυμα της όμορφης ημέρας. Καιρονται οι ξωμάχοι το γεγονός και όρθιοι σταυροκοπούνται στον Ύψιστο. Είναι όντως άνοδος προς το Φως, το ανέπνοο Φως.

Φτάνει η εικόνα στην είσοδο του ναού του Αγίου Νικολάου, η μουσική του Δήμου Ιωαννίνων παλαιάζει, οι ιεροψάλτες ψάλλουν, το θυμιατό του παπα - Βασίλη ευωδιάζει και η εικόνα παραδίδεται από τους τοσολιάδες μας στον σεβάσμιο κρία μας. Συγκινητικές στιγμές, με έντονη μοναδικότητα, μελωδίες ανήκουστες, υψηλή ποίηση.

Με πίστη, ευλάβεια, συντριβή καρδιάς οι καθένας περάσει και ασπάστηκε όλο το χωριό την ιερή μας εικόνα του Αγίου Νικολάου μικρού, μεγάλοι, άντρες, γυναίκες, παιδιά και κορίτσια. Μυστικά ο καθένας μουρμούρισε απ' τα βάθη της καρδιάς του τη δέση του στον προστάτη μας Αι - Νικόλα, προστάτη του χωριού και όλων μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Τμήμα της επιθλητικής πομπής για την Εκκλησία του Αϊ Νικόλα.

Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μας κ. Χριστόφορος Δογορίτης παραδίδει την εικόνα σε δύο ευσταλείς τοσολιάδες που οντοποιούν τη λεβεντιά και τη δύναμη της φύτρας.

Η πομπή ξεκινάει. Μπροσ η φιλαρμονική του Δήμου Ιωαννίνων παλαιάζει, και προσδίδει μεγαλοπρέπεια στο γεγονός. Ακολουθούν ο τίμιος σταυρός τα φανάρια, τα εξαπτέρυγα, τα μανουάλια, οι τοσολιάδες μας

είναι μας.

Η εικόνα είναι στολισμένη με βασιλικό από τις γλάστρες των παραθυριών μας και λουλούδια του βουνού, που ο ποικιλόχρωμος οργασμός μεθάει κάθε καρδιά από ευωδία.

Τα πουλιά δεν μένουν αμέτοχα στην πολύτονη δέση που ανεβαίνει απ' τις ψυχές μας στον ορεινό καταγάλανο ουρανό σαν ευσεβέστατος αίνος.

Παντζουμερκιώτικο Προσυνέδριο

Στις 3)8)86 στα Κουκούλια, πραγματοποιήθηκε το Παντζουμερκιώτικο Συνέδριο το οποίο οργάνωσε η «Ομοσπονδία Αδελφοτήτων Τζουμερκιωτών». Εκπροσωπήθηκαν τα περισσότερα χωριά της περιοχής και οι εκπρόσωποι τους ανέπτυξαν τα προβλήματά τους. Για τους Καλαρρυτινούς, σαν σοβαρότερα

προβλήματα, ετέθησαν η ανυπαρξία δρόμου και οι δυσκολίες ανοικοδόμησης και επισκευής των παραδοσιακών σπιτιών.

Αποφασίσθηκε να οργανωθεί Συνέδριο του οποίου ο τόπος (κάπου τα Τζουμέρκα) και ο χρόνος θα καθορισθούν μετά από συνημοήσεις.

Δέση κατά την υποδοχή της Εικόνας στην Πλάκα

Οι ειδήμονες αξιολογούν

«ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Από τα πιο συμπαθητικά έντυπα, —και πρέπει να ομολογήσουμε ότι ιδιαίτερα στην εποχή μας τα έντυπα δεν είναι πάντα συμπαθητικά— είναι κάποιες μικρές περιοδικές εκδόσεις, που τις παρουσιάζει, μέσω συνήθως ξενιτεμένων ανθρώπων, η αγάπη για κάποιους μακρινούς οικισμούς που τώρα φθίνουν και ιδιαίτερα η αγάπη για το δικό τους παρελθόν. Υπάρχει ένα ιδιαίτερο είδος νοσταλγίας που δίνει ακατάλυτα τις καρδιές πολλών ξενιτεμένων με κάποιο κλίμα, με κάποιο τοπίο, με κάποια κτίσματα, που ώριζαν σε χρόνια παλιά, τους πόνους, τα πάθη, τις αγάπες των δικών τους προγόνων. Στην δική μας μάλιστα εποχή, αυτή την τόσο μνημνική εποχή, όπου μέσος στις ωραίες πόλεις μας ο θόρυβος μας καταστρέφει τ' αυτιά, το φριχτό κνίξο μας καταστρέφει τα μάτια, η αγωνία του κινδύνου μας καταστρέφει την καρδιά, και τα καυσάτρια, τους πνεύμονες, πώς μπορεί να μη νοσταλγούν σωστοί άνθρωποι εκείνη την πιο παλιά, μα πιο απλή, πιο ήρεμη ζωή; Αυτή η νοσταλγία κίνησε και τους δικούς μας Καλαρρυτινούς στο να δώσουν την μικρή τους περιοδική έκδοση: «τα Καλαρρυτιώτικα Νέα».

Εύχομαι με τον τρόπο αυτό όχι μόνον να διατηρήσουν μνήμες, αλλά και να σπείρουν, που θα μπορούν να αναπνεύσουν μια σπύθα καθαρού αέρα. ΑΡΣΕΝΗΣ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΣ Λογοτέχνης — Κριτικός Περιοδικό: «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ». τεύχος 408 — 410

ΜΟΧΘΟΣ ΖΩΗΣ

Μια αγάπη και μια αγωνία συνθέτουν όλες αυτές τις μικρές αλλά τόσο συμπαθητικές τοπικές εκδόσεις. Αγάπη για το γενέθλιο χώρο για το λίκνο της ζωής, κι η αγωνία από τη μια μεριά να διατηρηθεί μέσα από το έντυπο το ιστορικό και εθνολογικό παρελθόν του τόπου κι από την άλλη να συντηρηθεί η ζωή, που ολόένα χάνεται.

Είναι συγκινητική η προσπάθεια αυτή, αν ληφθεί υπόψη ότι τα περισσότερα χωριά είναι ήδη κλινικά νεκρά. Γι' αυτό ο αγώνας και η αγωνία που εκφράζουν τα έντυπα ενέχουν την άρνηση ν' αποδεχθούμε το τέλος της μικρής πατρίδας να παραδώσουμε στη λησμονία το ιστορικό της παρελθόν.

Τα «Καλαρρυτιώτικα Νέα», διμηνιαία εφημερίδα που εκδίδει ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτινών «η Πίνδος» ξεχωρίζει για την επιμελημένη τυπογραφική της εμφάνιση και για την ποιότητα των συνεργασιών που φιλοξενεί.

Κι αξίζει ο έπαινος στη συντακτική επιτροπή που φύλλο το φύλλο καταγράφει το πλούσιο ιστορικό παρελθόν, αλλά και τους παλμούς της σύγχρονης ζωής των Καλαρρυτινών καταθέτοντας ταυτόχρονα ωραίο δείγμα αγάπης και πατριωτισμού.

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΒΛΑΧΟΣ
Φιλολόγος — Λόγιος

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΣ — ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ
«ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ»
ΑΒΕΡΩΦ 60 — ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Οι εγγραφές στα Παιδικά (ηλικία 6 — 12 ετών) και στα Προπαρασκευαστικά (ηλικία άνω των 14 ετών) τμήματα του Ομίλου μας, γίνονται καθημερινά στο κατάστημα του κ. Δογορίτη, Αβερωφ 60, τηλ. 37.440 και στην αίθουσα του Χορευτικού μας (στοά Καμπέρη, απέναντι από το «Ταλλάδιο») κάθε απόγευμα 6 — 8.

Τα μαθήματα αρχίζουν την 1η Οκτωβρίου. Αριθμός χορευτών περιορισμένος για κάθε τμήμα.
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΛΑΔΙ
ΣΤΟ
ΛΥΧΝΑΡΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Τελευταία νέα για το δρόμο

Σήμερα (20)9)86 σε συζήτηση που είχαμε με τους υπεύθυνους μηχανικούς της 2ας ΔΕΚΕ για το δρόμο μας πληροφορήσαν ότι έχουν την διαβεβαίωση του εργολάβου ότι εντός των ημερών αρχίζει τις κατασκευαστικές εργασίες του τούνελ.

Υπήρχε ένα τυπικό κώλυμα (είχε λήξη η προθεσμία παράδοσης του έργου) αλλά με αίτηση της ΔΕΚΕ στην Επιθεώρηση παρατείνεται για ένα εξάμηνο ο χρόνος εργασιών, ισχύει και από τυπικής πλευράς μπορεί ο εργολάβος να εργαστεί.

Από επιτόπια επίσκεψή μας τις τελευταίες μέρες διαπιστώσαμε ότι ο εργολάβος άρχισε να μεταφέρει υλικά για το τούνελ (σίδερο, αμμοχάλικο) και τους σιδηροδρομικούς τους έχει στην Αθήνα.

Αν και προσπαθήσαμε επανηλημένα —δύο φορές κλείσαμε συνάντηση— να ακούσουμε και τις απόψεις του εργολάβου, για την τώση καθυστέρησης του έργου, όμως δεν καταφέραμε να τον συναντήσουμε.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

Της 23 Αυγούστου 1986 στο ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Καλαρρυτινών χάρηκε όλο το χωριό μας τα στέφανα του λαμπρού συμπατριώτη μας Ναπολέοντα (Λιόνη) Ζάγκλη με την εκλεκτή της καρδιάς του λαμπρινής Δήμου.

Τα στέφανα άλλαξαν οι νονοί Θανάσης Αντωνίου και η πανέμορφη αδερφή του Μαρούλα Αντωνίου.

Ευχόμαστε στο καινούργιο ζευγάρι μακροζωία, ευτυχία χαρά και απογόνους.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Στις 30 Αυγούστου 1986 έγινε η βάπτισμα της θυγατέρας του Δημήτρη και της Ελένης Γκρογκάλη στο Μοναστήρι του Ντουραχάνη.

Στον υποβλητικό αρχαιο ναό από ένα χαρούμενο πλήθος χωριανών μας και φίλων έλαβε η νεοφώτιστη το όνομα Σπυρίδουλα. Μεγάλο όνομα, το όνομα

μα της ευτυχισμένης γαλιάς της μητέρας του Δημήτρη. Ευχόμαστε η νεαρή Σπυρίδουλα να ζήσει χαρούμενη και προκομμένη και να πάρει τις αρετές και τη θέληση για δράση της γαλιάς της Σπυρίδουλας, που είναι μεγάλη γυναίκα!

Το όνομα χάρισε η όμορφη νοναύα της κ. Παρασκευή Γεωργιάδου, που δικαιολογημένα έζησε στιγμές ευτυχίας.

Το βράδυ στο κέντρο «ΔΕΙΛΙΝΑ» δόθηκε πλούσιο δείπνο σε υπερκατό καλεσμένους σε μια πολύ εγκάρδια και πράγματι γιορταστική ατμόσφαιρα.

Την Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου 1986, στην Ανατολή Ιωαννίνων έγινε η βάπτισμα του χαριτωμένου αγοριού του συγχωριανού μας Σωτήρη Μπεσίρη.

Στο νέο Χριστιανό δόθηκε το όνομα ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, τιμώντας έτσι τον αείμνηστο παππού του.

Ευχόμαστε στους γονείς του να τους ζήσει και να προκόψει.

Απάντηση της Νομαρχίας

Σε έγγραφό μας σχετικό με τις πλάκες των σπιτιών Καλαρρυτινών (είχε δημοσιευθεί σε προηγούμενο φύλλο μας) η Νομαρχία Ιωαννίνων έστειλε την παρακάτω απάντηση:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ
Ιωάννινα 13 - 6 - 1986
Αριθ. πρωτ. 18515
ΠΡΟΣ: ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ «ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ Η ΠΙΝΔΟΣ»
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ 31
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΘΕΜΑ: Χρηματοδότηση με ταφάρια πλακών για τις στέγες των σπιτιών Καλαρρυτινών.

ΣΧΕΤ: Έγγραφο, σε 21) 24 - 2 - 86

Σε απάντηση ανωτέρω σχετικού σας γνωρίζουμε ότι σύμφωνα με την υπ' αριθμ. ΔΕ 9150) Δ' εγκύκλιο καταρτίστης (Π.Π.Δ.Ε. 1986) δεν προϋποθέτει χρηματοδότηση για ταφάρια δόραστηρίων.

Επομένως είναι αδύνατη η αντιμετώπιση του προβλήματος σας από πιστώσεις του Νομαρχιακού Προγράμματος.

ΜΕΝ.
Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ
Δ. ΤΕΠΕΛΕΝΗΣ

Μετά απ' αυτή την απάντηση διερρωτήσαμε: θέλει η όχι η Πολιτεία να διατηρηθούν οι Παραδοσιακοί οικισμοί; Και εάν ναι, πώς;

ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Στην ομορφιά των Καλαρρυτών

Ήταν μια έμπνευση στιγμής το ταξίδι μας στους Καλαρρύτες. Κουβέντα στην κουβέντα, ποτρή στο ποτρή, μες το ταβερνάκι, ο φίλος μου Κώστας στεκόταν απορημένος απέναντι μου μη πιστεύοντας τα λεγόμενά μου.

— Διόθεις, Κώστα, πιστεύεις με, φίλο να σου λέω με τα λόγια να ήλθα να θείς με τα μάτια, τι γίνεται το καλοκαίρι στους Καλαρρύτες! Χάρης ευαγγέλια!

του καθηγητή ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΟΓΟΡΙΤΗ

Τ' απάντησα, στο μεσοχώρι, κάθε μέρα, ξέφρενο πανηγύρι. Κόσμος, παιδιά, γέροι, νέοι... φηγά σουβίλας, μπύρα... φωνές, γέλια, κουβέντα, όλα τούτα, μια αρμονία αδιάσπαστη, από το Μάη ως πέρα το Σεπτέμβριο!

— Ο Κώστας αποκαμωμένος τινάζει πίσω το κεφάλι του. Εγώ, βλέπεις, είμαι άπιστος. Θυμάς. Δεν τα πιστεύω όλα τούτα. Τα παλαιές!

Και να 'μαστε, οι δυο μας σε' αυτοκίνητο, στο δρόμο για τους Καλαρρύτες. Το παρθενικό ταξίδι, του Κώστα στους Καλαρρύτες, για να δώσει το χέρι του στα σημάδια του Καλαρρυτιώτικου καλοκαιριότικου ατμόσφαιρου.

Πολύωρο ταξίδι στο χωματόδρομο με ζωγραφισμένη τη διαφορά στο πρόσωπο του Κώστα. Για μένα πανηγύρι. Για μια ακόμη φορά καλοκαίρι στο χωριό. Καλοκαίρι για λίγες πολύ μέρες στον επίγειο παράδεισο.

Ανηφορά, ιδρώτας, κόπωση, αγριακαμωτό, κάποια πενήντα λίγα του Κώστα και να ξεφυγιά, ζωντανή μπροστά μας «έκσταση»! Ο αη — Γιώργης, τ' αγινάτεμα ως πέρα μακριά και κει στο τέλος του το σπύδι της αγριεμένης φύσης! Ο Καλαρρύτες! ! !

— Άαα... έπιασα τον Κώστα να ξεφυγιά και να μου μιλάει. Για βας θάμα, για βας αντάμα, τι όνειρο είναι τούτο πάλι! Ανοημονό να φτάσουμε. Να ζήσω από κοντά να ζήσω μέσα σε τούτο τ' όνειρο!

Κι η πεζοπορία συνεχίζεται, μια τώρα χωρίς διαστήματα. Παίρνουμε τον κατήφορο για το ποτάμι. Το δυνατό του βόλτα προηγείται το ξεπύσταμα, το ξεβράγμα στα κρουσταλλίνα του νερά.

Ο Κώστας δεν χορταίνει το νερό, την άγρια φύση, το καλίσταμα των γλυκίστικων πουλιών. Μουάζει με μικρό παιδί μαγεμένο από τον ζωτικό κόσμο των καλοκαιριών του παχυνδών!

Αρχίζει ο Πολυθάλας μας! Η μεγάλη ανάδωξη. Καινούργιο αγριακαμωτό, πριζέμο τα δόντια λίγες δρισιές και να, ύστερα απ' όλα τούτα, το μαρτύριο τελειώνει. Κόμπος μέτρα πιο κει ξεπροβάλλουν τα πρώτα σπίτια. Να και κάποιοι κάτοικοι του. Να και τα παιδιά που ξεφυγίζουν στις αυλόπορτες των θαλασπιστιών.

— Κώστα, φτάσαμε. Μπήκαμε στον παράδεισο. Κι εκείνος μαγεμένος μονολογεί. Εδώ θα γαλιγιάσει η ψυχή μας. Επιτέλους θα ζήσω κι εγώ, για λίγο, σαν άνθρωπος!

Σαποσταίνουμε για λίγο στο φτωχικό μου σπίτι και να, οι δυο μας πάλι, στο δρόμο για το μεσοχώρι.

Ανάλει η αυλάδα. Περνάει κι οι δυο στη Γκούρα. Περνάει ο Κώστας κι αποκαμωμένος. Χάνει τη μιλιά του, τραυλίζει. Δεν πιστεύει στα μάτια του και μονολογεί. Εδώ βάνο, εδώ είναι το καλό φίλο! Εδώ μετουσιώνεται η καθημερινότητα σε αδιάκοπο πανηγύρι!

Και να, κάποιο τραπέζι με δυο άδειες καρέκλες στο βάθος κάτω απ' το γέρο πλάτανο μας καρτερεί. Καλημεριάζματα από γνωστούς κι αγνώστους, συστήματα, από βιο ο Κώστας καλοσυνέτα μενιδιμάτα... και στο βάθος το τραπέζι. Καθόμαστε.

Στα σπίτια μας με τους

ΜΙΑ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Ποιός δε θαύμασε, ποιός δε χάρηκε, ποιός δε νοσταλγεί μια ανθοδέσμη φρέσκες μαργαρίτες, τα γνωστά λουλούδια, σε βάζο του δωματίου;

Πολλοί πάρα πολλοί, κι αν αυτό συμβαίνει για τα λαχταριστά λουλούδια, τι θα λέγατε για τις ζωντανές Μαργαρίτες! !

Το χωριό μας στις οικογένειες Γκουγκάκη έχουν την ευτυχία, τον πλούτο, τη χαρά να έχουν μια ανθοδέσμη Μαργαρίτες πέντε (5), να άριστα διαβάσατε πέντε νέες Μαργαρίτες γεμάτες νιάτα, χαμόγελα και δροσιά και τη ρίζα τους τη γαλιά Μαργαρίτα που βλέπει τα βλαστάρια της, τις Μαργαριτούλες και μαζι της συναποτελούν μια ανθοδέσμη ζωντανή.

Η χαρά είναι απέραντη, το γέλιο ανέσπερο, η ευφροσύνη ατέλειωτη. Να βλέπεις αυτή την κινούμενη χαρά στα αθώα παιδικά μάτια, στις χαρούμενες κινήσεις στα παιχνίδια, στα όμορφα καλοπροσέγγιμα λογάκια τα γεμάτα αθωότητα, χάρη και δροσιά.

Οι λέξεις όταν πέφτουν και με τέχνη στο χαρτί είναι δύσκολο να περιγράψουν τη ζωντάνια της χαράς και της ψυχικής ευφορίας. Με τις λίγες αυτές γραμμές υπογραμμίζουμε το χαρούμενο γεγονός και ο καθένας μας, που έχει δική του εμπειρία απ' το γεγονός, κάνει τις προεκτάσεις του για να κάνει βιωμά του τη χαρά των συγχωριανών μας.

Για τη μεγάλη Μαργαρίτα, τη γαλιά Μαργαρίτα, τι να ευχαριστούμε, απλά από καρδιάς να δώσω ο Θεός στο οικογενειακό μπουκέτο της να χαρεί κι άλλες ζωντανές Μαργαρίτες.

Νοσταλγία. Η βρύση του Παράσχη

Απ' τη σούβλα, κομπορέτσι, απλινότσο, κειμήλια κοντοσουβίλα, παγωμένη μπύρα, δροσιά... πρόσκαιρες κι εφήμερες απολαύσεις, που εβώ, έμωε, αέτω απ' το γεροπλάτανο στο μεσοχώρι, γίνονται νίκταρ και αμυροστά των θνητών.

Καλοκαλορία, αστεία βόμολι, κέφι, παιδιά που στα μυλίσια ανεβοναταβάνουν τα σκαλπάκια, μισόκοποι στηνιγμέντοι στις κλίτσες τους να σουλατσάρουν, ηχηρό καυδούνισμα του τριλέσκου, κάλεσμα για επικοινωνία, κάποια μουλάρικα φορτωμένα παχμάτια να κροταλίζουν πεισματικά τα πέταλά τους στο καλντερίφι, πιο κει νες ζωντανισμένες...

Να κι ο Κώστας που μουάζει μαγεμένος, αλλοπαρμένος, ξαφνιασμένος απ' όλα τούτα τα απλά, μα τόσο ζωτικά κι αληθινά!

— Δουπόν φίλε μου, λέει ο Κώστας, βόρμα αυτό που γόρενα χρόνια τώρα. Ανακάλυψα το καλοκαίρι των ονείρων μου. Το καλοκαίρι στους Καλαρρύτες. Του χρόνου και κάθε καλοκαίρι, λοιπόν θακοπάζω στους Καλαρρύτες. Κοντά στην αλήθεια.

Σημά στη ζωή! ! !

ΣΤΗ ΤΖΙΑΜΙΝΑ

Καλοκαίρι στους Καλαρρύτες χωρίς Τζιάμινα, δεν νοείται. Είναι σαν να λέμε ένα καλό φαγητό χωρίς ένα ποτήρι δροσιτική ρετσίνα.

Εκεί ανηφορίζουν οι παραθριστές Καλαρρυτιώτες και ανταμώνουν και λένε και λένε πολλά.

Ζωντανεύουν τα παλιά και φρεσκάρουν τη μνήμη τους με όμορφες αναμνήσεις. Χαίρονται για τις επιτυχίες και τις προκοπές των συμπατριωτών τους και λυπούνται για τα βάζα, και τα απρόοπτα της μοίρας.

Εκεί χαίρονται τους τσάπονα-ναρσούς και τις τσοπάνισσες που κατηφορίζουν απ' το ζωντανό όπου τάβαλαν για στόλο. Οι συζητήσεις ξεκινάνε απ' τη γνωριμία.

- Τίνος είσαι;
- Δε με θυμάσαι;
- Εγώ είμαι του τάδε και της τάδε.

— Α ναι, που πήρε τον τάδε. Τι κάνει η μητέρα σου;

Και η συνέχεια παίρνει κατήφορο και η μια κουβέντα φέρνει την άλλη. Κι όλα αυτά, όχι λόγια να γίνεται, αλλά από ένα ζωντανό ενδιαφέρον που αφήνει να διαγραφεί ένας πόνος συγγενικός, μιλάει το αίμα, η κοινή συμβίωση, γενικά το ψωμί και το αλάτι. Λίγο είναι; Αυτή η χαρά δεν προσφέρεται με τίποτε και πουθενά είναι απ' τη στιγμή και δώρα της ιδιαίτερης πατρίδας.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΑΝΑΓΥΡΟΥΣ

Η θουνίσια πρωινή αύρα κάνει το βάδισμα ανάλαφρο, την ηυχρή ανάσωση και χαρούμενη και το είναι μας που λή. Τα δελιάματα, τα αρώματα του σήλου και της νιόγκας και των αγριοβούλων καθώς καλημερίζουν τη μέρα σε ανακουφίζουν.

Χωρίς ήλιο φθάνουμε στην «Πόρτα» σχεδόν στα μισά του δρόμου χωρίς να καταλάβουμε με την κουβέντα πότε φθάσαμε. Καθόμαστε όλη για να ξεκουραστούμε, αλλά για να θαυμάσουμε τις γύρω ομορφιές. Όλα γελούν, ο Μπάρος και η Κακαρότσα φαίνονται αγουροξυτημένοι.

Μετά από λίγο φθάνουμε στο λιβάδι. Τα γελώδια μόνα τους δόκουν αμέριμνα και τα μεγάλα εκφραστικά μάτια τους μας κοιτάζουν παρθένα.

Σε λίγο κάνουμε το σταυρό μας στους Αγίους Αναγύρους, ανάβουν οι γυναίκες με ιδιαίτερη ευλάβεια τις καντήλες.

— Κοίμα να μην πάρουμε και τον πατά να κάνει λειτουργία, είπε η γεροντότερη. — Έπρεπε να του μιλούν με από χτες και ο καλός μας παπα-Βασίλης θα ερχόταν.

— Άλλη φορά. Μετά όλη η παρέα καθήσαμε για καλασιό στη θρύση

Ξωμάχους Χωριανούς

στο «Μπέρο».

Θες οι Άγιοι Αναγύροι, θες το όμορφο περιβάλλον, θες η χωριανή παρέα, θες όλα μαζί μας έδωσαν ένα πρώτο ανεπαίσθητο.

Και το νερό. Αυτό το υπέροχο κρυστάλλινο νερό του Μπέρου πόσο δεν μας δροσίσε. Μας ξεδιψάσε σαν παλιά, τότε που παιδιά με τους δικούς μας μαζεψαμε και κρύνα από το λιβάδι. Κάποιος τα κινήθηκε, αλλά δεν είχαν κοκαλίσσει, ήταν άγουρα. Θα ωριμάσουν σε λίγες μέρες και θα ευοδώσουν πάλι τα σπύδια του χωριού μας.

ΠΑΙΔΙΑ, ΠΟΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Χωριό χωρίς παιδιά, μη γελώμαστε, είναι και

ταδικασμένο να πεθάνει. Τα παιδιά μας, είναι η ζωντανή μας συνέχεια, τα άλλα είναι λόγια, κούφια λόγια, κουβέντες.

Το χωριό μας οι Καλαρρύτες έχουν πολλά παιδιά, ένα σμάρι από παιδιά, εφτά στους δέκα είναι παιδιά κάθε ηλικίας.

Τα γέλια τους τα τραγουδία τους, οι φωνές τους, οι κινήσεις τους, το φερσιμό τους, οι συμμετοχές τους στις κοινωνικές εκδηλώσεις γεμίζουν με στέρεη ελπίδα τους ώριμους και τους γερόντους.

Στην εκκλησία του Αγ. Νικόλαου κάθε Κυριακή και γιορτή με τα φανταχτερά εγχρώμα παιδικά

ΤΙ ΜΑΣ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΧΩΡΙΟ;

Πέρασαν χωρίς να τις καταλάβουμε οι εβδομάδες του καλοκαιριού στο χωριό μας, το κεφαλοχώρι μας, στους Καλαρρύτες. Τι μας έδωσε;

1. Δροσιές, Αύγουστος να σκεπάζεσαι με κουβέρτα άνετα. Θα πεις υπάρχουν και άλλα ορεινά μέρη που ίσως να ήθελες και φλουκιαστή να σκεπαστείς. Ναι αλλά δεν είναι μόνο οι δροσιές.

Ζωντανό δείγμα Καλαρρυτιώτικης αγριότητας

2. Την ηρεμία, τη γαλήνη, το κρύο νερό... εδώ θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και άλλα ψυχικά και υλικά αγαθά που ο καθένας μας χάρηκε στο χωριό

3. Ανάστησε μέσα μας τον παιδικό μας κόσμο, την οικογενειακή μας ζωή, τις κοινωνικές μας διασυνδέσεις, τους συγγενικούς μας δεσμούς. Αυτά μας έκαναν πιο ανθρώπους, πιο στέρεους ατσάλωσαν το είναι μας και δυνάμωσαν το βήμα μας στο ορευστό μάς κόσμο. Πιο δυνάμει και περήφανο περπάτημα από τα γκαλντερίμια του χωριού μας δύσκολα δοκιμάζει κανένας στις ανηφόρες.

Τα παραπάνω βιώματα κανένας τόπος δεν μπορεί να μας τα δώσει. Μόνο οι Καλαρρύτες σε μας μιλάνε μέσα μας τόσο έντονα και έμπρακτα.

ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(απόσπασμα)

Κύριε, ο ποιητής είμαι που απίθωσε το όπλο και το κράνος στο χαράκωμα την εσπέρα και θέλω να προσευχηθώ

την ώρα τούτη που κοιμούνται τα ορνίθια ενώπιον του σχαιούς σύμπαντος.

Σε αναζητώ στην φτωχή μολόχα να έρθεις πάνω στο πορφυρόν νεφος

για να μιλήσουμε στους εχθρούς που ενεδρεύουν στην απέναντι όχθη

κάτω από τις κλαύουσες ιτιές.

Κύριε, ο ποιητής είμαι που περιμένει στο χαράκωμα την πρωία

να μην φορέσει το κράνος και ν' ανταλλάξει το όπλο του

μ' έναν ποιμενικόν αυλό για να ξυπνήσει τα αποδημητικά

πάνω απ' τα έρμα ατίσκηνα όταν θα έρθεις με τον άνεμο της αυγής

όνειρο στην αυστηρή σκότη ενός μοναχού.

Κύριε, ο ποιητής είμαι που θα σηκώσει το όπλο και θα σκοτώσει το

τον έφηβο που κρατούσε τον ήλιο για να θάψει τα σπαρτά

με τα φτερά των σπίνων την άνοιξη στην πεδιάδα.

Κύριε, μην αφήσεις τον ποιητή στο χάος

γιατί δεν έχω ένα κλαράκι στην όχθη να στηρίξω την γέριχη κληματαριά

με τις φαλιές των σπίνων χωρίς την δική Σου παρουσία

σ' αυτό το χαράκωμα με τους κάλυκες και την (τέφρα).

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Από την ποιητική συλλογή: «ΔΙΟΔΙΑ».

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ

«Η ΠΙΝΔΟΣ»

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καλούνται όσοι κατόνουν από τους Καλαρρύτες, οι σύζυγοι και τα παιδιά αυτών, που επιθυμούν να εγγραφούν μέλη του Συνδέσμου μας, να επικοινωνήσουν με το Δ.Σ. στο τηλέφωνο 37.440.

Διευκρινίζεται ότι μέλη του Συνδέσμου γίνονται όλοι οι συγχωριανοί μας ανεξαρτήτου τόπου κατοικίας καθώς και οι φίλοι του χωριού μας.

Ακόμη υπενθυμίζεται ότι τα μέλη, σύμφωνα με το Καταστατικό μας, έχουν πλήρη δικαιώματα εφ' όσον είναι οικονομικά τακτοποιημένα με τον Σύνδεσμο.

ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Τα προβλήματα του χωριού μας

Στο χώρο αυτό θα κάνουμε επισημάνσεις σε άλλα προβλήματα του χωριού μας, που χρονιάζουν. Πρόθεσή μας είναι το καλό του χωριού και όχι η επίρριψη ευθύνης σε αρμόδιους ή όχι.

1. Στο χωριό διαμένουν μόνιμα οικογένειες που έχουν οξύ οικονομικό πρόβλημα. Ας γίνει κάτι, έστω και από ιδιώτες.

2. Μικροί εργά, μικροκαθαριότητες κ.ά. για να ενισχυθούν φτωχές οικογένειες, έστω με ελάχιστα χρήματα, δεν γίνονται. Πως θα ανασάνουν αυτοί οι συνανθρώποι μας;

3. Η ασύρματη επικοινωνία του χωριού μας είναι μια ανάγκη. Από τις καιρικές συνθήκες το χειμώνα κόβονται οι τηλεφωνικές γραμμές και το χωριό βρίσκεται αποκομμένο απ' τον κόσμο.

4. Πολλά σπίτια από μεγάλη έλλειψη πλάκας για τις στέγες σκεπάζονται και με τσίγκους. Το θέμα είναι δυστυχώς απελπιστικό. Κάποια ενέργεια να δοθεί δωρεάν σ' όσους έχουν πρόβλημα πλάκας το ακριβό αυτό δομικό υλικό είναι επιτακτική.

5. Οι βρύσες, σχεδόν όλες οι παραδοσιακές που ομορφαίνουν το χωριό μας, έχουν προβλήματα: στέγαστρο, κοπάνας, καθαριότητας κ.ά. Αναφέρουμε λίγες: του γύφτικου συνοικισμού, του Πάτη, του Φύτρου, του Τζαπούνου, του Πότσου, του Αριστείδη Νέσση (η έξω), της Μπάλτας, του Μπουτσάνη. Και οι εκτός χωριού έχουν προβλήματα, πολλά προβλήματα!

6. Η μεγάλη πληγή του χωριού είναι τα ρέματα. Έχουν μείνει στην εγκατάλειψη. Ας δουν οι αρμόδιοι τι έκανε η ιδιωτική πρωτοβουλία στο ρέ-

μα της Χρυσούλας Γιώτη, το ίδιο πρέπει να γίνει απ' την Κοινότητα σ' όλο το χωριό.

7. Τα στηθαία στα όμορφα παραδοσιακά γεφύρια και γεφυράκια του χωριού προξενούν λύπη. Τα καπάκια πεσμένα, οι τοίχοι ασυντήρητοι και το θέαμα εξοργιστικό!

8. Τα σκουπίδια με τις περιβόητες πλαστικές (νάυλον) σακούλες βρωμίζουν και μολύνουν το χωριό. Δεν είναι αντισυμβατικό μόνο το θέαμα, αλλά και πολύ επικίνδυνο για την υγεία.

9. Στο ιατρείο του χωριού μας πολλά βρίσκει κανένας. Η μεγάλη του έλλειψη είναι ένα μηχανήμα για καρδιογραφήματα. Αυτό θα σώσει κόσμο. Η ιδιωτική πρωτοβουλία ας κάνει κάτι.

10. Η κοινότητα έχει ανάγκη από ορισμένα σκαμpanικά για τις προσωπικές εργασίες. Αυτού απαιτείται κάποια δωρεά: 10 φτυάρια, 10 κασμάδες, 10 τσεκούρια, 10 ψαλλίδια για κλάδεμα, 5 καροτσάκια, 5 λιοστύς, 5 βαριές. Φανταστείτε το καλοκαίρι με τα παραπάνω εργαλεία πόσες όμορφες δουλειές θα κάναμε όλοι μας στο μεγάλο μας χωριό!

11. Οι παραδοσιακές καρέκλες και τα παραδοσιακά τραπέζια στα δύο καφενεία του Αγίου Νικολάου στην πλατεία δεν φτάνουν. Κάτι πρέπει να γίνει για να συμπληρωθούν σε παραδοσιακά σχήματα οι ελλείψεις.

Με λύπη μας μεγάλη γράφουμε ότι είναι κρίμα πως μερικά από τα παραπάνω έπιπλα που μόλις προ διετίας ο Σύνδεσμός μας προσέφερε καταστράφηκαν κιόλας.

Παράκληση για στοιχειώδη

συντήρηση.

12. Η ψησταριά απ' την πλατεία (το κάτω καφενείο) πρέπει το γρηγορότερο να μεταφερθεί στο μέσα χώρο (στον εξώστη) για λόγους αισθητικούς υγείας κ.ά. Σκοτώνει όλο το χώρο της πλατείας με την τόσο γραφικότητά του.

13. Η πλακόστρωτη πλατεία μας κάπου κάπου χρειάζεται κανένα πλύσιμο. Ένα λάστιχο λίγα μέτρα, τόσο δύσκολο είναι να ανοραστεί;

14. Ο δρόμος για τη Τζιάμινα είναι στο έλεος του Θεού. Καμιά φροντίδα, παντού σημάδια τέλειας εγκατάληψης. Κάτι πρέπει να γίνει.

15. Πολλοί τοίχοι ιδιωτικοί έχουν πέσει και οι πέτρες και τα χρώματα σχεδόν έχουν φράξει

Παράδειγμα μίμησης

Είναι μερικά πράγματα τα οποία δεν θα πρέπει να περνούν απαρατήρητα, αλλά αντίθετα να προβάλλονται σαν ένα φωτεινό παράδειγμα.

Κάτι τέτοιο είναι και η περίπτωση του Διευθυντή Παραδοσιακών Οικισμών του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού στην Αθήνα, κ. Π. Μπαρμεταλιά.

Έτσι, όταν οι εκπρόσωποι του Άτυπου Φορέα Ανάπτυξης των Καλαρρυτιών αποτάθηκαν στον Ε.Ο.Τ., για να ζητήσουν την συνδρομή του Οργανισμού στην ανάπτυξη του χωριού, ήρθαν σ' επαφή μαζί του. Συνηθισμένοι από το κλίμα που επικρατεί στις περισσότερες δημόσιες υπηρεσίες εξεπλάγησαν όταν διαπίστωσαν ότι στην υπηρεσία αυτή έπνεε ένας άλλος άνεμος. Τους προκάλεσε πρώτα απ' όλα εντύπωση η αγάπη του για τους Παραδοσιακούς Οικισμούς για την δουλειά του, και η προθυμία του να βοηθήσει την προσπάθεια ενός παραδοσιακού χωριού να ξεφύγει από τον αργό θάνατο, καθώς και το ότι συνειδητοποίησε αμέσως ότι το χωριό μας μέσω του φορέα δεν ζητούσε μόνο αλλά προσέφερε και αυτό μέσα στις δυνατότητές του. Τους έκανε επίσης εντύπωση ότι για αυτόν δεν υπήρχαν στεγανά δημοσιονομικής ευθυνοφοβίας αλλά μόνο προσπάθεια εξευρέσεως λύσης μέσα στις δυνατότητες που υπήρχαν.

Τέτοιοι άνθρωποι είναι δυστυχώς σπάνιοι στην δημόσια διοίκηση και στους δημόσιους οργανισμούς γι' αυτό και το έργο τους δεν πρέπει να περνάει απαρατήρητο.

τους δρόμους. Με δυσκολία περνούν άνθρωποι και ζώα.

16. Όταν επισκευάζονται οι παραπάνω τοίχοι, από τους ιδιώτες πάντοτε, πέτρες και χρώματα μένουν στη θέση τους και δυσχεραίνουν το πέρασμα όλων μας. Τα βλέπει κανένας;

17. Η γέφυρα κονιά και πέρα από το σπίτι της Μαρίας Νέσση έπεσε από τη λεύκα και επισκευάστηκε άτεχνα και ελεεινά. Γιατί τόσο επιπολαιότητα. Αν συνεχίσουμε έτσι το χωριό μας σε λίγα χρόνια θα γίνει αγνώριστο!!

18. Για πρώτη φορά ιδιαιτέρως το πανηγύρι της Αγίας Παρασκευής δεν έγινε γιατί οι ντόπιοι οργανοπαίκτες πήγαν σε άλλο χωριό για να κερδίσουν περισσότερα χρήματα!! Το ίδιο έγινε και το Δεκαπενταύγουστο, αλλά το πανηγύρι έγινε με ξένα (τελευταίας, κατηγορίας) όργανα. Πρέπει να μεριμνήσει η Κοινότητα και οι σύλλογοι μας για να μη επαναληφθεί πάλι αυτή η ντροπή, γιατί πρόκειται για μεγάλη ντροπή!

Είναι γεγονός που δεν ταιριάζει στο χωριό μας.

19. Μια παράκληση στους καλούς συμπατριώτες μας Αφούς Ζέρβα. Παρακαλούμε να κάνουν ένα δώρο στο χωριό. Με την μπουλντόζα τους να κάνουν δρόμο για το παρεκκλήσι της Παναγίας μας κι ένα πλατώ για παρκάρισμα. Ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

20. Το μονοπάτι για τον Άγιο Χριστόφορο είναι στενό και επικίνδυνο. Χρειάζεται τοίχος και λίγη διαπλάτυνση για να μπορούν οι ηλικιωμένοι ξενιτεμένοι μας να ανάβουν κανένα κεράκι.

21. Ο δρόμος που κατεβαίνει

από το χωριό στο Κουκούλι και στη συνέχεια στην Κηφίνα είναι στην κυριολεξία απροσπέλαστος. Οι πέτρες που τον έχουν κατακλείσει σε λίγο θα τον κάνουν αγνώριστο. Γνωρίζουμε ότι η κύρια αιτία αυτής της κατάστασης είναι τα γίδια που περνούν. Όμως, αφού τον χειμώνα είναι η κύρια αρτηρία επικοινωνίας του χωριού με τον έξω κόσμο, επιβάλλεται κάπου κάπου να καθαρίζεται. Όποιοι μπορούν ας βοηθήσουν.

Δεν είναι τα παραπάνω προβλήματα ούτε τα μόνα, ούτε τα σπουδαιότερα. Τα αναφέρουμε μόνο, με πόνο ψυχής, με σκοπό να τύχουν σωστής λύσης. Αποφύγαμε να διατυπώσουμε τις πραγματικές τους διαστάσεις, που είναι πράγματι μεγάλες, απλώς κάναμε επισημάνσεις.

Θα επανέλθουμε σύντομα και θα απευθυνθούμε στους αρμόδιους με εγγραφή μας.

Πρόθεσή μας, όπως τονίσαμε ήδη, δεν είναι η επίρριψη ευθυνών, αλλά η λύση των θεμάτων.

Μη ξεχνάμε, δεν κοινοποιούμε μυστικά, αλλά πραγματικότητες που είδαμε και ζήσαμε όλοι οι Καλαρρυτιώτες.

Είναι περιττό να πούμε, ότι το αρχοντοχώρι μας δεν είναι ένας κάποιος «μαχαλάς» είναι από τα πρώτα χωριά της χώρας μας στην ιστορία και τον πολιτισμό. Έτσι προχρησιμοποιούμε λύσεις δεν χωρούν στους Καλαρρυτιώτες. Αυτό να το χωνέψουν όλοι. Ότι γίνεται στο χωριό μας πρέπει να γίνεται στο ύψος και το ήθος της γνήσιας παράδοσης.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Μεγαλειώδεις στιγμές

Στη ζωή, πολλές φορές, συμβαίνουν πράγματα που δεν μπορείς να τα εκφράσεις με τα λόγια. Οι πράξεις και οι ενέργειες των ανθρώπων αγγίζουν τόσο πολύ τα όρια του μεγαλειώδους, του ανεπανόληπτου, του μοναδικού, που δεν μπορούν ν' αναπαρασταθούν με το λόγο. Γίνεται ανήμπορη η γλώσσα να ζωντανέψει το βαθύ περιεχόμενο της πράξης.

Τετάρτη απόγευμα ώρα 7.30. Σύναξη των μελών του Συλλόγου μας, ξαφνικά και απρόοπτα για την ενημέρωση και αντιμετώπιση επείγουσας κατάστασης.

Στη συζήτηση εξεύρεσης λύσεων αντιμετώπισης αυτής της κατάστασης κάποιο μέλος ρίχνει το σύνθημα πως το πρόβλημα μπορεί να ξεπεραστεί με προσφορά του κάθε μέλους ελεύθερα και αβίαστα.

Το σύνθημα πέρασε στη λαομάζωξη σαν ηλεκτρικό ρεύμα υψηλής τάσης. Η ανταπόκριση α-στραπιαία δυναμική, μεγαλειώδης. Αρχίζει το αξεπέραστο σε ομορφιά πανηγύρι της ελευθερίας, της αβίαστης, της εθελούσιας προσφοράς. Αφυπνίζεται η πατριωτική συνείδηση μπροστά στον επικείμενο κίνδυνο, γιγαντώνεται, ατσαλώνεται

και κονταροχτυπιέται με δαύτον για να τον ξεπεράσει. Ο κάθε πατριώτης, απ' το δικό του ο καθένας μετρητζί, δίνει τη μάχη του για την ενίσχυση του Συλλόγου του.

Για όλους προέχει το Συλλογικό συμφέρον.

Όσπου φτάνει η υπέρτατη στιγμή εθελουσίας προσφοράς, απαρμιλλου μεγαλείου. Δειλά ακούγεται κάποιος να λέει: Εγώ είμαι στρατιώτης, γι' αυτό δίνω μόνο... το υστέρημα της στρατιωτικής μου θητείας.

Τα τελευταία λόγια του συνοδευτήκαν από ένα ξέφρενο χειροκρότημα όλων των μελών, που έτσι επικροτούσαν την υπέροχη αυτή πράξη του συμπατριώτη τους.

— Κάποιοι άλλοι, συνεπαρμένοι από τούτη την υπέρμετρη αγάπη που καταντάει πάθος και αρρώστια προσφοράς, πιάστηκαν να μονολογούν: Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτιών «Η Πίνδος» έφτασε τόσο ψηλά.

Και κάποιος θ' ανταπαντήσει: Με τέτοια μέλη είναι βέβαιο πως ο Σύνδεσμός μας στο μέλλον θα γνωρίσει ακόμη μεγαλύτερες επιτυχίες!

Εύγε στα μέλη του!

Λαϊκή Συνέλευση

— Την Παρασκευή 8 Αυγούστου, οι εκπρόσωποι της Κοινότητας και των Τοπικών Συλλόγων που αποτελούν τα μέλη του άτυπου φορέα ανάπτυξης των Καλαρρυτιών, συνεδρίασαν στους Καλαρρυτιές για να συζητήσουν διάφορα θέματα του φορέα, το δε Σάββατο 9 Αυγούστου το πρωί, έγινε στην πλατεία του χωριού συνέλευση των κατοίκων του χωριού και όλων συμπατριωτών βρίσκονταν στους Καλαρρυτιές. Την συνέλευση άνοιξε ο Πρόεδρος της Κοινότητας, ο οποίος απηύθυνε χαιρετισμό, μετά δε από αυτόν, απηύθυναν χαιρετισμό στους παρευρισκόμενους και οι Πρόεδροι των τοπικών Συλλόγων. Στη συνέχεια ο λόγος δόθηκε στον Πρόεδρο του Συλλόγου των Καλαρρυτιών της Αθήνας, Σπύρο Φασούλα, ο οποίος και ανέπτυξε, εκ μέρους του φορέα, το ιστορικό της ίδρυσης αυτού, τους στόχους και τις μέχρι τώρα ενέργειές του για την ανάπτυξη του χωριού, ανα-

φέρθηκε ειδικότερα στην εξέλιξη του προγράμματος της τουριστικής ανάπτυξης των Καλαρρυτιών και στην προώθηση της σχετικής μελέτης του Εθνικού Οργανισμού Τουρισμού, καθώς και στους μελλοντικούς στόχους του φορέα. Αναφέρθηκε επίσης και στην αναβίωση, με πρωτοβουλία διαφόρων Αδελφοτήτων της Αθήνας, της Ομοσπονδίας Αδελφοτήτων των Τζουμέρκων, και την προοπτική που ανοίγεται μ' αυτή για την ταχύτερη και καλύτερη προώθηση των αναπτυξιακών στόχων του φορέα μας.

Μετά το τέλος της ενημέρωσης αυτής οι παρευρισκόμενοι είχαν την δυνατότητα να πάρουν τον λόγο για να αναπτύξουν τυχόν παρατηρήσεις τους ερωτήσεις τους ή προτάσεις τους πλην όμως δεν διατυπώθηκε καμία αντίρρηση ή πρόταση σε όσα ανέπτυξε εκ μέρους του φορέα ο ομιλητής.